

книжесникъ, извѣстенъ съ хубавата си (ако и подражателна) елегія „Развалинитѣ на Прѣславъ“. Тая елегія спада къмъ една челядь еднородни творения въ българската поезия и въ челядѣта характеризова настроенията и поривитѣ на българската душа за опредѣлено врѣме. Затуй бива отбѣлѣзвана въ историята на българската книжнина, щомъ притежава и видни за онова врѣме бѣлѣзи на поетично чувство и художественъ изказъ. Нейниятъ авторъ е продължавалъ и нататъкъ да мисли и работи поетично; ала шото е създалъ, то вече не изпжива никакъ срѣди творбата на други негови съврѣменици. И самъ авторътъ е ималъ за него печално справедлива оцѣнка, — ако и изказвана съ тонъ на иронична горчивина, — че то не възбужда къмъ себе особно внимание и че негли мѣстото му е „въ коша“. Единъ прилично отмѣренъ спроти това животописъ на Ангелова и една сжщо такава характеристика на творбата на тоя книжевникъ бѣше достатъчна за историка на българската книжнина, та да благодари на нейния авторъ и да спомене задоволено и поучително труда му. Ала Чилингировъ отнакъ изложилъ всичко, шото могълъ да узнае, да чуе и да домисли за личността на Ангелова, изважда изъ коша му и изъ други кѣтища всѣко книже или тетрадка, за да покаже, върху шо, кога и какъ е мислилъ, приказвалъ и писалъ и драскалъ по книжета и тетрадки прѣзъ живота си Харалапъ Ангеловъ, и шо, кога и какъ е челъ и се готвилъ той да чете. Подобни вѣсти може би прилягатъ за единъ Вазовъ, когото имаме защо да обчудваме въ отлични художествено словесни създания, та имаме защо и да дириме стѣпка по стѣпка, дѣ и какъ се е образувала, развивала и проявявала неговата творча дарба. Чилингировъ се грижи постоянно въ монографията си за Харалана Ангеловъ, да при-